

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.

Felölőszerkesztő:
Bíró Pál.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, félévre 2.50. negyedévre 1.25
Egyes szám ára 5 kr.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutányosabb árban közlünk.

A magyarságról.

(Három közlemény.)

I.

(bb.) Van egy kedves időtöltésem, amit talán történeti ábrándozásnak lehetne nevezni. Bebarangolom a történelmet, s megálvva egyik-másik eseménynél, vagy korszaknál, elgondolom, hogy milyen lenne most a világ képe, ha ez, vagy amaz a dolog másképp történt volna, ezek vagy amazok a körülmények másképp alakultak volna.

Ha a magyarok nem vették volna fel a katolikus vallást, — ha Napóleont nem verték volna le, ha a mi szabadságharcunkat nem buktatta volna meg egy pár tábornok személyes gyűlölködése, — meg ezer ilyen *ha* mellett, hogy milyen másképp lenne most minden? Érdekes és tanulságos dolog ilyeneken eltűnődni.

Különösen kedves — bár fájó — témám az, hogy mennyivel többek, nagyobbak lennének most, ha a mi nagy királyaink valamelyike valami divináció, valami emberföltötti előrelátás által megérezte volna, hogy milyen életbevágó jelentősége lesz valaha a nemzetiségi eszmének, s roppant hatalmuknak csak egy részét arra fordították volna, hogy ennek az országnak minden lakóját nyelvben, lélekben magyarrá tegyék.

Ha szent Istvánnak a természetből oly hatalmas lángszesszel megáldott fejét nem csavarta volna el az idegen papok idegen szellemű

tanítása, s a helyett, hogy minél több nyelvűvé és nemzetiségűvé igyekezett tenni az országot, a helyett, hogy a magyar vallással együtt üldözte és gyengítette a magyar fajt is, — azon igyekezett volna, hogy magyart faragjon a mindenfelől köréje csődült idegenekből, magyarrá tegye a föld népét, — ha az ő utódai nem az ő rossz tanácsát követték volna, nem igyekeztek volna mindenféle kedvezményekkel elhalmozni a betelepített idegeneket, hanem kényszerítették volna őket, hogy magyarokká váljanak, — ha Nagy Lajos, ha Hunyady Mátyás a haszontalan olasz meg cseh háborukra pazarolt retentő erőt az ország magyarrá tételére fordították volna, s most a Kárpátoktól az Adriáig tizenhat milliónyi magyar nemzet lakná ezt a földet, s nem hangzana más nyelv, nem lenne más érzés, csak magyar, — milyen másképp nézhetnének a szemek közé az egész világnak!

És ha már ők nem tették, most, mikor felismertük és érezzük ennek a kérdésnek az élet-halál fontosságát, legalább most tettünk volna, legalább most tennék valamit a magyarosodásért!

De bizony Szent István óta a mai napig semmi, egy lépés se történt még ebben az irányban, a mit komoly akciónak, céltudatos törekvésnek lehetne nevezni. Mert hogy alakult egy pár kulturregylet, amely fenntart 2—3 iskolát, s ad egy pár tanítónak 15—20 frt. ju-

talmat a magyarosításért, — ezt csak nem lehet komoly magyarosítási akciónak nevezni!

Arra volt erő és pénz, hogy a 30 éves »alkotmányos« éra alatt kiirtsák, megtörjék a becsületes magyar ellenzéket, arra volt erő és pénz, hogy korrumpálják, demoralizálják ezt a nemzetet, — de arra már nem jutott, hogy az országot magyarrá tegyék. Pedig mennyit el lehetett volna érni egy ember öltő alatt!

Nézünk meg a mi vármegyénket. Nem a magyarosodás, hanem az eltötösödés haladt itt az utolsó időkben. Elnéz az ember szíve, ha szóba áll az Ujhely vidéki faluk parasztaival, s látja, hogy ezek mind magyarok voltak, mert a legszebb magyar neveik vannak: Kis, Kapás, Fazekas, Horvát, Varga, — s most egy szót sem tudnak magyarul, tót a nyelvük, tót a ruhájuk.

Ez mind a mi veszteségünk, mind az utolsó 40—50 év vesztesége. Pusztulunk, veszünk. Nem ellenség hatalma, de a magunk indolenciája miatt. Nem villám dönt le, — a szó rág meg, lassan, hosszasan. Ma egy család, holnap a másik, — darabonkint, atomonkint posztul a magyar, s lesz belőle tót, oláh, ruthén!

A részlet-üzletek.

(Sz. P.) Gyakorlati alkalmazásában felfette üdvösen kihatónak tartunk minden olyan törvényt, melynek célja az, hogy a megszorult embert megvédelmezze

kapzsi embertársra polyp karjai ellen. Nálunk a felebaráti szeretet méltó szegényére még ma is divatozik az uszora különbözőféle formája, melynek alkalmazása által lelkiismeretlen hitelezők a tönk szélére juttatják a megszorult adóst és lehetetlenné teszik előtte a tisztességes kibontakozás útját.

Az 1883-ik XXV-ik törvénynek el-törölte ugyan a pénzkölcsönözésnél eddig érvényben állott uszora-kamatot s ma már legalább látszólagosan nem tör-ténnek oly esetek, hogy kölcsönvett pénz után száz percentes kamatot ve-gyének. Am ez azonban, — mint em-lítettük, — csak látszólagos, mert ti-tokban, a törvény vakmerő kijátszásá-VAL, most is vigan folyik az ilyen uszo-rászkodás, melyre nézve elég igazolá-sul szolgálhatnak a gyakran színrekerülő uszora pörök.

Eltelintve azonban ettől, van az uszo-rának számtalan sok neve, melyre a fent idézett törvény ki nem terjeszke-dett. Ez a burkolt uszora éppen olyan mértékben pusztít nálunk és juttat tönkre igen sok gazdát, mint a törvény hozatala előtt megdedett pénzkölcsön-zési-uszora.

Ilyen burkolt uszoraszkodást üztek a részletfizetésre árusítók, kik eredeti ár helyett néha harminczszoros árban ad-ták el portékáikat, heti, havi, vagy ne-gyedévi törlesztésre. Megtörtént, hogy husz forintos árúrt a becsületes üzlet-főnökök hatvan, hetven forintot számi-tottak fel s váltót vettek az adóstól reá, mely váltót, ha az adós egy részlet-fizetést elmulasztott rögtön beperelt-ték s a részletek fizetésének elmulasz-tása címén a váltón kitett teljes össze-get bevették rajta.

A részletfizetettel való szédelgésnek egyik bőven jövedelmező neve volt az is, hogy a megbízója által kiküldött ügynök — csakhogy minél több hasz-not csináljon magának — a megá-lapított árnál olcsóbban ajánlotta árúját a kisgazdáknak s beszélte reá az üzlet

TÁRCA.

Lidércfény.

Irta: *Róssa Miklós.*

Nem mondtuk, csak szerettük
Egymást mi végtelen . . .

I.

Hogy nem szeretsz, hiába mondd,
El nem hiszem, bohó leány —
Hisz két szemedből biztató fény,
A boldogság mosolyg reám.

Hogy nem szeretsz, hiába mondd,
Ők elcsacsogják titkaid . . .
Mert tiszta, ártatlan szemekben
Egy-egy szép áruló lakik . . .

II.

Nem zengett még lantom vig éneket,
Nem volt még eddig vig az én danám,
De a remény virága él szívemben,
Hogy egykoron vidám is lesz talán.

Szilaj, olyan szilaj lesz éneke,
Hogy még a bú is elvigdalán,
Majd egykoron, az édes pályabér:
A mámorító első csók után.

III.

Az első csókot
Pirulva kértem én —
S te játszva, könnyedén,

Csókoljál édesem.
Most, annyi év után,
Ki tudja hányadik?
Mit játszva könnyedén,
Nevetve kérek én —
S te édes, szép leány
Egyetlen csókot is
— Most annyi év után —
Pirulva adsz csupán.

IV.

Rendes napi sétáimon
Sokszor el-elpanaszokodom:
Hisz' nincs az utcán senki még,
Unalmas ez az ut nagyon,
Bánom, hogy eljövök!

S szívem felel a csintalan:
Nézd! nyüzsgő nép itt mennyi van,
Unalmat üzni mind segít —
. . . Vagy úgy, nincs senki csakugyan,
Hisz ő még nincsen itt! . . .

V.

Az én dalom egy-egy gyenge akkord csak,
Mely megsemmisül elhangozta után,
Óh! csak a költőké maradandó,
Mert beröpülnek a szív kapuján.

Te vagy ez a költő! Ah, vírom a dalt már,
Mi betölteni fogja örökre szívem —
Édes lesten az, bármily rövid is,
Csak legyen a refrainje: igen.

VI.

Sokat dalolt már búsan, boldogan,
É mélyen érező kebel,

De a valódi és szívből fakadt
Legszebb dalt még nem zengte el.

Legszebb dalom lesz, ha picinyke száz
Egy édes csókot ad nekem,
S én karjaid közt némán hirdetem,
Hogy mi a boldog szerelem.

VII.

Együtt valánk naponkint,
Beszélgettünk sokat,
S egymásnak soh'se mondtunk
Mi vallomásokat.

Szerelmünk minden szóban
Ott rejtett szüntelen
Nem mondtuk, csak szerettük
Egymást mi végtelen.

Az én üdülésem.

Irta: *Tóvis.*

Minthogy a saison — mint mondani szokták — immár kissé előrehaladt, s minthogy ilyenkor minden comme il faut ember a háziorsóval tanácskozik, vagy két héttel ezelőtt én is konferáltam a házi orvosommal.

— Mi a baja? — kérdezte az orvosom.
— Zenekritikus vagyok.
— Ez csak nem betegség?
— Nem, de ettől beteg lesz az ember. Olyan ideges vagyok már, mint egy karmester.

— Akkor önnek sok testmozgásra van szüksége. Hosszabb gyalogsétákat kell tennie és rendszeres szabadgyakorlatokat kell végeznie! — szólt és beírta a nevemet egy nagy könyvbbe, melyben a tartalékos katonák nevei állottak.

Az orvosom katonáorvos volt tudniillik . . .

Mit volt mit tennem, berukkoltam két heti fegyvergyakorlatra — állítólag szabad akarattól. De ha szabad akarattól nem mentem volna, szabadon elvezettek volna, akár egy idomított cirksuzlovat.

Mindjárt másnap reggel megkezdtek a hosszabb gyalogsétát: kirukkoltunk Kassára, a táborba. — A táborban fa-sátorok vannak, a melyeket katonai műnyelven barakkoknak neveznek, de a melyekben egy priescsen, egy pokrócon s egy-egy fogason kívül nincsen semmi, csupán egy értékes individuom, a miért 100 aranyat szoktak adni, akár egy Teleki-dramáért s a mit nevével csak Arany Jánosnak szabadott, neki is csak — makámában.

Mire bevonultunk a barakkokba, hattan ledőlünk a lóbkunkról. Másnap reggel elküldtek bennünket az orvoshoz.

— Mi baja? — kérdezte tőlem az orvos.
— Fejszédülésem van.
— Hát magának? — kérdezte a másikat.

megkötésére. Mikor aztán a fizetés ideje elérkezett, a megbízó ártulajdonos az eredeti árat követelte rajta. Hasztalan beszélte aztán, hogy ő az ügynökkel ilyen, meg olyan szerződést kötött, a törvény elverte rajta a port és az ártulajdonosnak adott igazat, azzal a megokolással, hogy az ügynök nem volt felhatalmazva a meghatározott ártól eltérő üzletek kötésére.

Pompás víz volt ez a zavarosban halászni szerető polypoknak s fel is használt minden alkalmat embertársaik-alapos kiszípolozására. A bőven befolyó nyereséggé tapadt rájuk, mint hizékony sertésre a zsir s míg ők — a burkolt uzsora révén irigylet jótétele juttattak, — sok hiszékeny ember a koldusbotot foghatta kezébe.

A jelenlegi kormány végre a részlet-üzlettel való uszóraskodásra is kiterjesztette figyelmét s az igazságügyminiszteriumban már el is készült a részlet-üzletek megszüntetését célzó törvényjavaslat, mely hivatva lesz az eddig oly dusan virágzó burkolt uszorát e téren is kipusztítani.

E javaslatnál igen fontos pont az, mely az ügynökök által kötött üzletre is kimondja a felelősséget. Eddig szabadon garázdálkodhattak ez országjáró egyének s köthettek üzletet darúre-borura, hiszen ugysem volt az érvényes, ha törvény elé kerül. Most azonban már kissé nehezebb dolog lesz olcsóbb ár ígérgetésével becsapni valakit, mert a törvény az ügynök által kötött üzletet úgy tekint, mintha maga az áru tulajdonosa kötötte volna.

Szintén ily fontos pontnak tartjuk a törvényjavaslatban, hogy a részlet-üzletben kikötött teljes ár csak két részlet-fizetés elmulasztása után követelhető, mert bizony eddigelő az üzlettulajdonos ur hirtelenül elbánt vásárlójával s nagy uszóra adott árujának teljes összegét bekövetelte rajta a legcsekélyebb mulasztás után is.

Nem tagadhatjuk el, sok hiánya is van a törvényjavaslatnak. Ilyen az a pontja is, mely megengedi, hogy részletre vásárlásnál az üzlettulajdonos magasabb árt számíthasson fel. Vajon mi szükség van erre? Az a kereskedő, ki neké árui hónapokon át ott hevernek boltjában, mit veszt vele, ha eredeti árban adott áruinak értékéhez két, három, vagy éppen hat hónap alatt jut. Hiszen ma már a legnagyobb üzletek is csak hat havi időre kötnek, persze kereskedőkkel, a kik nemcsak hogy nem fizetnek magasabb árat, hanem ellenkezőleg, tőlük telhetőleg leszorítják: legföljebb abban különbözik ez a készpénzért való vásárlástól, hogy ilyenkor 2-3 % engedményt élveznek. Az

hogy ezek a kereskedők megbízhatók-ban, mint a magánember, nem mindig áll, mert akkor a bukások és a fizetés alóli kibuvások nem volnának annyira napirenden, mint manapság. A kereskedő tehát éppen olyan rossz és megbízhatatlan fizető lehet, mint a magánember.

Tehát, a ki az eladónak nem képes elég garanciát nyújtani azzal nem kell üzletet kötni: de a magasabb ár követelésének helye nincs.

A törvényjavaslat azonban, minden hiánya mellett is igen üdvös és figyelemreméltó, mert ezáltal nagy mértékben eleje vetetik az eddig fennállott burkolt uszóraskodásnak és megszorított fél nem lesz zsákmányul kiszolgáltatva lelketlen árusok embertelen üzemleiknek.

A MEGYE ÉS A VÁROS.

* Felfüggesztett főszolgabíró Lapzártakor értesülünk arról, hogy a m. kir. belügyminiszter, egy ma ide érkezett 84212. sz. leirattal *Bencsik István*, a bodrogközi járás főszolgabírája ellen, a sátoralja-ujhelyi pénzügyigazgatóság feljelentése folytán, adótartozása iránti végrehajtási ügyben elkövetett szabálytalan eljárása miatt a fegyelmi eljárást megelőző vizsgálatot és egyidejűleg hivatalától való felfüggesztését elrendelte.

HIREK.

Kossuth Lajos.

Ismét az ő nevét írjuk le, ismét az ő nevét hangoztatjuk, amikor megemlékezünk arról, hogy a magyar szabadság megteremtőjének Kossuth Lajosnak névnapját ünnepelte meg Budapesten e hó 25-én pénteken, egy kör, egy pár hölgy-egylet meg egy-két asztaltársaság. Ezzel azután eleget tett egy egész nemzet a szabadság szent apostolának, *Kossuth* Lajosnak emlékezetére. A magyar nép egy töredékének, a független érzelmű, igaz és őszinte hazafiak ünnepe mintegy kis rövid szoltár édesen hangzik fel a megdicsőült nagy szellemhez. — Így kell ennek lenni. Az ő fenséges emlékezetét ne profanizálja parancsszóval elhangzott szolozsma. Az ő lelke tiszt-

tán, mocsoktalanul és fenséges fényben ragyog előttünk, azok, a kik ezt a fényt elhomályosítani akarják, jobb ha nem furakodnak az ő szent lelkéhez. Az a lélek, amely ami ragyogó, szabadságot szomjuhozó, bátor és legyőzhetetlen nemzeti multunkból nyert tápot, az a lélek örökök él, az halhatatlan marad; nem képes azt kiölni semmiféle ádáz hajsza... Időtlen időnkig ott él és tápot ad mindig a feléledésre, a mikor azt hisszük, hogy már már elvesztett minden ami dicsővé, naggyá tegye ezt a nemzetet.

Hogy pedig Kossuth Lajos éppen Zemplérvármegyében Monokon született, hogy abból a fényből, a mely az ő nevének az egész világon ragyogást ad, egy fényes sugár esik az ő szülővármegyéjére, arra a monoki házra, a hol Kossuth Lajos bölcsőjét ringatták: úgy hisszük nem fogják rossz néven venni tőlünk azok, akik félnék ettől a fénytől, hogy néhány őszinte szóval mi is adóztunk Kossuth Lajosnak, a monoki dicső szülöttnek emlékezetére.

— **Erzsébet királyné halálának évfordulója.** Közéledik már az a gyászos nap szeptember hó 10-ik napja, amidőn rajongással szeretett *Erzsébet* királynékat örökre elvesztettük. Emlékezetes még előttünk az a rémhír, a mely midőn végignyallatott most esztendeje az egész országon, gyászba és zokogásba fullasztott gyermeket, aggot, mindenkit. Az imádásig szeretet királynő szomoró halálának évfordulóját az a gyászoló nép méltó módon fogja megünnepelni. Ebből az alkalmából *Vassary* Kolos hercegprímás a jószágos királyné emlékezetét ragyogóan ősmertető pásztorlevelet intézett a katolikus egyház papjaisához. A remek pásztorlevél méltó a nagy halott emlékezetéhez, méltó is lesz majd ahhoz a fenséges részvéthez, amely nyomában fakadni fog.

— **Főispáni estély.** Lapunk előző számában referáltunk már arról a fényesben sikerült István-estélyéről, a mely e hó 20-án *Molnár* István főispán névnapja alkalmából a megyeháza őszes termében zajlott le. A kedélyes mulatságon jelen volt díszes hölgyközönség teljes névsorát tudósítónk a következőkben közli. Jelen voltak:

Asszonyok: Bariss Árpádné, Bajusz Józsefné, Barthos Istvánné, Barthos Józsefné, Cibur Lászlóné, Csörgölő Molnár Leona, Dókus Ernőné (Legénye), Dókus Gyuláné, Dongó Gézáné, Füzes-séry Ödöné (Tokaj), Hammersberg Jenőné (Budapest), Hlavathy Józsefné, Dr. Hornyay Béláné, Kelner Józsefné, Keresztessy Lajosné, Kincsessy Péterné, Korinkó Jánosné, Kőszeghy Józsefné, Malonyay Tamásné (Zombor), Matolay Béláné, Mattyasovszky Kálmánné, Mauks Árpádné (Hrabóc), Mecner Gyuláné, Molnár Béláné (Gálszecs), Molnár Viktorné (Temesvár), Nemes Sándorné, Dr. Nyomárkay Ödöné, Pilissy Lászlóné, Dr. Rosenthal Sándorné, Szerdahelyi Vincéné (Rad), Szervezky Ödöné (B. Szerdahely), Szokolay Emilné, Dr. Waldmann Adolfné, Zinner Adolfné.

Leányok: Boruth Jolán (Budapest), Dongó Juliska, Évva Mariska, Füzes-séry Ilma (N. Mihály), Fűzy Ilonka, Hammersberg Anna és Eliza (Bpest), Kelner Bella, Korinkó Ilona, Mattyasovszky Sárika, Mauks Juliska (Hrabóc), Mecner Ica, Molnár Annuska (Temesvár), Pajzoss Anica (Lasztóc), Petz Matild, Répassy Anna, Szemere Vilma, (Lasztóc), Szerdahelyi Adrienne (Rad), Szervezky Margit (B. Szerdahely), Szokolay Margit, Spillenberg Mariska (Budapest), és Tomcsányi Gizella.

— **Az új kassai Nemzeti Színház megnyitása.** Felsőmagyarország kulturális központján, Kassa város főtáján ott díszleg végre az új kassai Nemzeti Színház. Az új színház megnyitási ünnepélyére nagyban folytak az előkészületek arra, hogy a felvidék egyik fontos kulturális templomának kapui minél impozánsabb módon nyíljanak meg a jövő számára. Az ország első színházának legjellegesebb művésznői és művészei játszanak a három megnyitói estén. *Szendrey* Mihály, az új színház tehetséges fiatal igazgatója, végleges megállapodásra jutott gróf *Festetics* Andor igazgatóval, a budapesti Nemzeti Színház művészeinek kassai vendégszereplése ügyében. A megállapodás szerint a Nemzeti Színház Kassán három előadást tart és pedig szeptember 28-án: Megnyitói előadás, *Várady* Antalról, a melyben a két színház közreműködése mellett *Jászay* Mari, *Csillag* Teréz és *Egressy* játszanak. Ezt követi *Bánk bán*. Szeptember 29-ikén: *A nők barátja* és 30-án: *Medea* kerül színre. Október elején *Szendrey* jól szervezett társulata mutatkozik be *Berczik Himfy dalai*-ban.

— **Zászlószentesi ünnepély Tállyán.** A tállyai önkéntes tüzöltő egylet zászlóját e hó 20-án az elmúlt vasárnap avatták fel nagy ünnepségek mellett. — A zászló avatási ünnepély délelőtt a városához téren báró *Mailott* Györgyné védnöksége mellett díszes és nagyszámú közönség jelenlétében folyt le. A pompás zászlót 12 fehér ruhás lányka állította körül, az ünnepélyt megnyitói beszédet *Bernáth* Béla orsz. képviselő tartotta. A szép megnyitói beszéd után a zászlószögek beverése következett. A tüzöltő egylet főparancsnokának a felkérésére *Jószef főherceg* — a ki az ünnepélyen *Bernáth* Béla orsz. képviselővel képviseltette magát — megengedte, hogy az ő nevében is beveressék egy szeg a zászlóba. A szeg beverés után *Györy* István főjegyző záróbeszédet mondott. Ezután a nyoszolyó lányok a zászlót megkoszorúzták s ezzel a szép ünnepély véget ért. — Este a *Kodur* erdőben fényes táncmulatság volt, amelyen nagyszámú díszes közönség volt jelen.

— **A Tokaj-hegylajai cognacgyár rt.** a mely Sátoralja-Ujhelyben működött, — mint már említettük — felszámolás alatt van. Részvényeseinek 15 forintot fizet vissza első részletül a likvidációból. — **Nagy tüzészeti pusztított e hó 24-én csütörtökön Zebegényben.** Mint levelünk írja, a nagy szélben a tűz oly pusztító rohammal terjedt, hogy pár óra leforgása alatt a fél falu lángokban állott. Nagy erőmefeszítéssel sikerült a tűz továbbterjedését megakadályozni. A kár óriási, mert a betakarított termény nagy része is mind odaégett.

— **A református tanítók** augusztus hó 22-én Komáromban tartott gyűlést *Antal* György püspök nyitotta meg mindenkit elragadó beszéddel. Azután érdekes esemény történt. Az Országos Bizottságban az egységes és kötelező tantervre vonatkozólag *Dobó* Sándor által tett indítvány hatása alatt *Konkoly* Th. Béla kir. törvényszéki bíró 100 koronás pályadíjat tűzött a következő kérdésre: A törvények és a közzétett tapasztalataiból merített okokkal támogatva tárgyalassék, hogy az egységes tanterv országos alkalmazása mily befolyást gyakorolna a normál tananyag feldolgozására az elméleti és a gyakorlati tanítás s általában a népoktatásra? És a vallásérkölesi tárgyak intenzív tanítása mellett a vallásos nevelésre s a nemzeti fejlődésre? Ezután a napirend tárgyalatott le. Végül a tisztviselőket választották meg. A választmányi tagok sorába bekerültek: *Almássy* Sándor Beregrzssz, *Gerecs* Károly Spatak, *Szabó* Albert Záhonny, *Sikolya* Antal Tarcal, *Korocz* Dániel Szikszó, *Hegedüs* János Sajó-Gömör.

— **Színházi hír.** *Kunhegyi* Miklós, a ki társulatával az őszszel két hónapon át Sátoralja-Ujhelyben fog játszani, utjában *Kálmán* (Kranzthor) Margit vég-

— Fel van törve a lábom, nem tudok masírozni.

— És neked, te bundás?

— Meghültem, torokgyulladásom van. Az orvos mindannyiunkat meghallgatott, de hozzánk nem nyult volna egy világrét sem. Mikor a hatodik is elpanaszolta a baját, hátat fordított és beírta egy nagy könyvbe:

— Sämtliche gesund; abreten.

Mi összenézünk, az ezredorvos azonban ránk se nézett, egyszerűen kiment a teremből. A napos-káplár aztán megmagyarázta nekünk, hogy ezt az eljárást maroden-vizitnek nevezik. En teljes elismeréssel voltam ezen eljárás iránt, de soha többet nem jelentettem beteget.

Másnap folytattuk a testmozgást és a szabadgyakorlatokat. — Felmásztunk egy ótászméter magas hegyre, onnan gyorslépésben lejöttünk, a hegy lábától futó lépésben mentünk a barakkokig, ott pedig hatvanszor levágtuk magunkat a földre és ismét felkeltünk. Mikor hatvanadszor már nem bírtam magam elég gyorsan földhöz vágni, az örömeim hátba lökött, úgy, hogy az orromra buktam.

Panaszra jelentkeztem a másnapi riportnál.

Velem együtt ott állt meg a sorban négy bajtársam, mindegyiknek volt va-

lami panasz. A kapitány jött, fogadta annak az örömeimnek a jelentését, aki ellen panaszra mentünk, aztán sorra kérdézt bennünket:

— Mi baja, mondja el őszintén, tartózkodás nélkül! — biztatott bennünket megdöböntő jóakarattal.

Előbb panaszkodtam én, azután a többi négy bajtársam. A kapitány nyugodtan, figyelmesen végighallgatott bennünket, egyet-egyét helyeslőleg bólintott a fejével s mikor az utolsó is bevégezte mondkáját, így szólt:

— Sämtliche einsperren. Sechs Stunden Spangen!

Azzal hátat fordított s mint aki atyailag végezte a dolgát, eltávozott. Az örömeim pedig megfogott bennünket, levitt az egyes- börtönbe s reánk adta a baka karperecét. Mig a vasat illesztette reánk, megmagyarázta, hogy ezt az eljárást katonai igazságszolgáltatásnak nevezik. En teljes elismeréssel adóztam ez iránt az eljárás iránt is, de soha többet nem jelentkeztem panaszra.

Ellenben végleg kigyógyultam az idegességéből és megfogadtam, hogy még augusztusban sem fogok tanácskozni a házi orvosommal. Sőt irodalmi végrendeletben meghagytam, hogy senki a családomban ne fogadjon házi orvosnak — katonarósvost . . .

A helybeli összes tanintézetekben használható

TANKÖNYVEK

Landesmann Miksa és Társa
könyvkereskedésében

Főtér, Dr. Schön Vilmos ur házában kaphatók.
Iskolai szerek, írkák, táskák, író- és rajzszerek
bámulatos olcsó árban beszerezhetőek.

Zeneiskola megnyitás!

Tisztelettel értesítem a n. é. közönséget,
míszierint

ZENE-ISKOLÁMAT

Juhász Jenő ur (Erva) házában
folyó év szeptember hó 1-én megnyitom.
A beiratásokat folyó augusztus hó 28-án
kezdem meg.

A n. é. közönség becses pártfogásáért esedez,
kiváló tisztelettel

Szatmári A.
igazgató-tulajdos.

A Malártsik-féle cs. és kir. kiz. szab.

Patkány-irtó pogácsa

kapható
30 és 60 filléres
csomagokban.

mindenütt
1 és 2 koronás
dobozokban.

Csakis ezen véd.

jegygyel valódi.

Ismét eladóknak megfelelő kedvezmény.
Egyedüli legbiztosabb szer a patkány-, egér- és vakondok
kiirtására.

==== Házi állatoknak teljesen ártalmatlan. ====

Próba rendelmények, melyek 2 nagy, vagy 5 nagy csomagból
állanak 1 kor. 60 fillér, illetve 3 kor. 80 fillér beküldése mel-
lett bárhova bérmentve küldetnek.

Feltalálója és készítője: 1—10

Malártsik György S.-a.-Ujhely.

Köszönetnyilvánítás.

Ő Fensége Salvator Lipót főherceg udvarmesteri hivatala.

Általános Asbestárú-gyár.

Ő esászári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherceg rendkívül nagy von elé-
gedve az asbesttalpbal bélelt cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta
e cipőket és érezte, hogy lábát nem fáradtak úgy el, mint más közönséges cipőkkel.
Küldök egy pár vadász cipőt, hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttalp-
béléssel, ugyanannál a cipőszél s aztán küldök ide.

Hiszik, hogy e vadászcipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint
megfelelők voltak a szaloncipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a követke-
zőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbestbetéti cipők kitérőnek bizonyultak, szilárdan és pulán járok ;
megsért minden lábujjamban, úgy hogy — azt hiszem — lábbajom semmi további or-
voslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897. évi szeptember 17-én

tisztelő híve

WEKERLE SÁNDOR.

Nincs többé lábfejás!

Övjük lábainkat hidegtől,

nedvességtől és meghűléstől.

Sem tyukszem, sem izzadós láb, sem bőr-
keményedés, sem lábdaganat, sem lábégés.

Rövid idejű viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki
cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott
asbesttalpbéleléssel látja el.

Keltősvastagságú 1 frt 20 kr., egyszerű 60 kr., homoktalp 40 kr.,
gyermekeknek fele.

Az asbesttalpbélelés kitérősségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös
hadsergek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállítottott.
Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett Felvilágosi-
tások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Viszonteladónak megfelelő árendedmény.

24—52

Asbestárú-gyár
részvénytársaság

Budapest VI. Sziv-utca 18.

Egyedüli elárúsító raktár Klein Zsigmond „Kedvencz áruháza” S.-a.-Ujhely
Rákoczy-utca 775.

Első zemplénmegyei honi butoracsarnok. S.-A.-UJHELY.

Értesítés.

Van szerencsém a helybeli és vidéki n. é. közönség
becsés tudomására hozni, hogy a „Vörös ökör» emeletlen
levő 5 teremben a legkényesebb izlésnek is telje-
sen megfelelőleg jól berendezett

BUTORRAKTÁRAMAT

a n. é. közönség kényelmére ezzel kapcsolatosan ugyanott
a földszinten egy nagyszabású butorrak-
tárral megnagyobbítottam.

Kik eddig nálam bevásárolni szivesek voltak, meg-
győződhetnek azon állításom igazságáról, hogy raktáram-
ban csakis jó és szolid minőségű és bárminő kívánalom-
nak megfelelő izlésteljes áruim vannak, miért is kérem
e ke-ávező alkalmat megragadni és ígérem, hogy a n. é.
közönség bizalmát mint eddig, úgy ezután is igyekezni
fogok kiérdemelhetni.

63—16

Kiváló tisztelettel

WILHELM HENRIK.

Ha szép kenyeret vagy
süteményt akar ön, kérjen
40—50 deka buzaliszthez 5 krajczárért 2 dekagramm
„Stella“ sütőport

mely jobb minden bécsi gyártmánynál.

Kapható Sátoralja-Ujhelyben: Bilanovits István, Szentgyörgyi Vilmos
Malártsik György, Klein Albert, Klein Géza, Behyna Testv., Hazai
Adolf, Klein Henrik, Fischer Hani, Gluch Samu, Grünbaum Márk-
kusz Liechtenstein Adolf és Szikszay Róza kereskedésében. 57